

Arrest

nr. 210 362 van 28 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VANDEBROUCK
Herestraat 44
3721 KORTESSEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANDEBROUCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 8 februari 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakese staatsburger en een soenniet van Arabische origine. U bent geboren in 1989 in el Mahmoudiya, Bagdad, waar u woonde tot 27.12.2013. Daarna verhuisde u met uw gezin naar Bagdad al Jadeeda bij uw tante tot uw vertrek uit Irak in augustus 2015.

U was politieagent van oktober 2012 tot 27 december 2013. In die hoedanigheid verrichtte u bediendenwerk in liwa 6, fauj 2 van de Iraakse Federale Politie in el Ghazaliya, Bagdad. Op 20 december 2013 werd u door uw overste gevraagd om foutieve gegevens in te vullen op blanco arrestatiebevelen, wat u weigerde. Op 25 december 2013 werd u opnieuw gevraagd om valsheid in geschrifte te plegen, wat u wederom weigerde te doen. Daarop werd u naar een controlepost in el Bakriya, Bagdad, gestuurd. Nog geen half uur na uw aankomst werd de controlepost aangevallen, waarbij twee collega's het leven lieten. De volgende dag werd u samen met 20 anderen naar al Anbar gestuurd om een lokale liwa te ondersteunen. Onderweg naar Anbar, tijdens een stop in Abu Graib, vluchtte u echter weg uit de Iraakse politie en ging u rechtstreeks naar uw tante in Bagdad al Jadeeda. Op 10 januari 2014 kwamen mensen u wegens uw ongewettigde afwezigheid zoeken in uw woning in el Mahmoudiya, waar u op dat moment reeds niet meer verbleef. In Bagdad al Jadeeda werkte u gedurende anderhalf jaar in een restaurant. Nadat een vriend van uw overste u in juli 2015 had gezien in dit restaurant, besloot u Irak te verlaten. U verliet Irak in augustus 2015 en via de Balkanroute kwam u aan in België op 09 september 2016, waar u op 14 september 2016 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw originele huwelijksakte, een kopie van de woonkaart van uw vader, een kopie van de rantsoenkaart van uw vader, een kopie van de identiteitskaart van uw vrouw, een kopie van de geboorteaktes van uw twee kinderen, een kopie van uw middelbaar diploma, een kopie van uw aanwervingsbevel, een kopie van het bewijs van vervollediging van training, foto's van uzelf, uw originele badge van de Federale Politie, een kopie van een bewijs van premies, een kopie van het dossier van de onderzoeksraad tegen u, een kopie van een document in verband met een opleiding in Numaniya, en een extract uit het Iraaks strafwetboek.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen vreest u bij een eventuele terugkeer naar Irak vermoord te worden door uw overste, N. S. S., omdat u soenniet bent en omdat u geweigerd had valsheid in geschrifte te plegen (CGVS, p. 10). Daarnaast vreest u een lange gevangenisstraf wegens uw onwettige afwezigheid bij de Iraakse politie. Verder haalt u ook aan niet terug te willen naar de Iraakse Federale Politie wegens de onrechtvaardigheid van u werk en wegens de gevaren die uw job met zich meebrengt. In dit kader haalt u ook de algemene veiligheidssituatie in Irak aan. Ten slotte haalt u ook een vrees voor vervolging aan omwille van uw soennitische strekking. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Hoewel u uw functie als politieagent in Irak dan wel heeft weten te staven aan de hand van uw verklaringen en neergelegde documenten (aanwervingsbevel, bewijs van de vervollediging van een training, foto's van uzelf, badge van de Federale Politie, bewijs van premies, en document betreffende uw opleidingen in Numaniya, gehoorverslag CGVS, p. 4-6; documenten 7-13), kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u in deze hoedanigheid problemen ondervonden zou hebben met uw overste N. S. omdat u geweigerd zou hebben mee te werken aan zijn valsheid in geschrifte (CGVS, p. 6-7; 14-15).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u zich tegenspreekt over wat er precies van u werd verwacht wat betreft de valsheid in geschrifte. Zo verklaart u enerzijds dat uw oversten u namen gaven die u op een arrestatiebevel, reeds ondertekend en gestempeld door de rechter, moest invullen ("Toen ze mij die namen hadden gegeven van die gearresteerden, had ik geweigerd om die namen op een document te schrijven", CGVS, p. 6). Anderzijds verklaart u echter dat deze arrestatiebevelen reeds waren ingevuld toen uw oversten terugkwamen van de arrestaties ("[...] deze keer had ik gezien dat die documenten blanco waren van namen, toen ze teruggekomen waren, waren die ingevuld", CGVS, p. 14, p. 7). Het feit dat u zich flagrant tegenspreekt over een nochtans cruciaal element in uw asielrelaas – dit is namelijk de kern van uw problemen met N. S. S. – doet reeds zware twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met uw overste.

Daarnaast kent u de naam niet van de rechter die deze bewuste arrestatiebevelen had ondertekend (CGVS, p. 13). Aangezien u eerder had verklaard dat het invullen van dergelijke documenten deel uitmaakte van uw job en u dit wel vaker deed, is het opvallend dat u dan de naam van de desbetreffende rechter niet kent. Het feit dat u had verklaard dat u wél zeker wist dat dit bevel door de rechter was gestempeld en ondertekend ("Geen idee. Maar ik had het gezien, het was gestempeld en

getekend door de rechter”, CGVS, p. 13) en u net daarom wist dat u valsheid in geschrifte moest plegen (aangezien volgens uw verklaringen de rechter geen namen had ingevuld), is het zeer vreemd dat u die naam dan niet kan geven. Aangezien net dit arrestatiebevel en de inhoud ervan raakt aan de kern van uw asielrelaas (een rechter geeft normaliter de opdracht aan de ordediensten om bepaalde personen te gaan arresteren; net wat uw politiedienst verondersteld was te doen), kan redelijkerwijs van u verwacht worden dat u gedetailleerd en concreet kan vertellen over dergelijke cruciale elementen in uw asielrelaas. Dit is in casu niet het geval. Bijgevolg worden reeds grote vraagtekens geplaatst bij uw problemen met uw overste.

Verder kent u ook de volledige namen niet van de vijf of zes gearresteerden over wie u valsheid in geschrifte zou moeten plegen (CGVS, p. 14), hoewel dit toch raakt aan de kern van uw asielrelaas. Zo zou u langs de ene kant wel weten dat deze personen in kwestie minderjarig waren, dat ze studenten waren en schooluniformen aanhadden, dat ze in Al Murur in Al Ghazalia zouden wonen en dat ze soennitisch waren, maar blijkt u veel minder overtuigende verklaringen over hun namen af te leggen, toch wel een essentieel detail. U verklaart uiteindelijk te denken dat ze al Janabi heten; van hun voornamen heeft u blijkbaar geen weet (CGVS, p. 6, 8, 13, 14). Het is vreemd dat u wel minder evidente details zou kunnen geven (zoals waar ze vandaan komen en wat ze droegen op het moment van hun arrestatie), maar dan van een cruciaal basiselement als hun naam niet zo zeker zou zijn. Op het tweede arrestatiebevel (dat van 25.12.2013) moest u noteren dat een persoon gewond was geraakt in de rechterbil bij zijn arrestatie, terwijl hij in werkelijkheid gedood was (CGVS, p. 15). Ook hier weet u de naam van de betrokken persoon niet (CGVS, p. 15). Zoals reeds gezegd, raakt dergelijke informatie aan de kern van uw asielrelaas, nl. de wens van uw overste om voor hem valsheid in geschrift uit te voeren, hét motief voor de bedreigingen die hebben geleid tot uw vertrek uit de Iraakse politie en uit uw land van herkomst, waardoor het zeer bizar is dat u deze cruciale informatie niet zou kennen. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen problemen met uw overste zwaar aangetast.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt ook ondermijnd door de volgende vaststelling. Zo verklaarde u dat N. S. u heeft bedreigd en u wou vermoorden omwille van het feit dat u deze documenten al dan niet wou invullen en omdat u soenniet bent (CGVS, p. 8). U spreekt zich echter flagrant tegen over hoe dit precies in zijn werk is gegaan. Enerzijds verklaart u dat N. S. u op 20.12.2013 reeds had beledigd omwille van uw soennitische strekking. Zo reageerde N. S. namelijk als volgt op uw weigering om het eerste arrestatiebevel in te vullen: "Ik heb hem gezegd, ze zijn onschuldig. Waarom deden jullie dat? Hij begint vuile woorden te gebruiken tegen de soennieten" (CGVS, p. 14). Ook op 25.12.2013, bij het tweede arrestatiebevel, had hij u naar eigen zeggen omwille van uw strekking beledigd: "[...] bij het tweede probleem, hij had aan mij gezegd, je bent soenniet. En hij heeft vuile woorden gebruikt. Toen had hij mij bedreigd met de dood" (CGVS, p. 8). Hoewel u hiermee impliciet tweemaal bevestigt dat N. S.S. op de hoogte was van uw soennitische strekking tijdens de door hem geuite bedreigingen omwille van uw weigering om de bewuste documenten te vervalsen, verklaart u anderzijds dat hij niets zou hebben afgeweten van uw soennitische strekking tijdens deze twee incidenten: "Toen dat probleem van die arrestatiebevelen gebeurde, wist hij niet dat ik soenniet ben, hij wist dat niet" (CGVS, p. 16). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheid over nota bene één van de hoofdredenen van uw problemen met N. S.S., die geleid hebben tot uw desertie en uw vertrek uit uw land van herkomst, doet zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen met en bedreigingen door uw overste N. S. omdat u niet wou meewerken aan valsheid in geschrifte inzake een aantal arrestaties die uw politiedienst uitvoerde. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan uw overtuiging dat uw overste u daarom met opzet naar gevaarlijke plaatsen stuurde (zoals de controlepost van el Bakriya en de provincie al Anbar) in de hoop dat u daar zou omkomen bij een aanslag of het gewapend conflict. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw stelling op dit vlak bijkomend onderuit gehaald door de volgende vaststellingen.

Nog geen half uur na uw aankomst op 26.12.2013 aan de controlepost van al Bakriya werd deze aangevallen, volgens u een eerste poging van N. S.S. om u om het leven te laten brengen. Het is echter zeer opvallend dat, indien u opzettelijk naar deze post zou zijn overgeplaatst door N. S. met de bedoeling om zo uw leven in gevaar te brengen, dat niet u, maar twee andere van uw collega's hierbij om het leven kwamen (CGVS, p. 5). Uw overste wist namelijk goed wie u was, waar u zich bevond op dat moment en zou volgens u specifiek u bedreigd en geïsoleerd hebben. Dit maakt dat er grote vraagtekens geplaatst kunnen worden bij het feit dat u bij de aanslag aan de post in al Bakriya persoonlijk en opzettelijk geïsoleerd zou zijn, en is zodoende niet aangetoond dat er bij uw overplaatsing

kwaad opzet gemoeid was. Ten tweede spreekt u zich in verband met uw overplaatsing naar al Anbar verschillende malen tegen. Zo is het niet duidelijk of u al dan niet wist waarom u naar Anbar werd overgeplaatst. Enerzijds verklaart u dat u vooraf niet wist dat u naar Anbar zou vertrekken, en dat u dit pas in de auto zou te weten zijn gekomen – op dat moment zou u dan gevluht zijn (CGVS, p. 6). Anderzijds verklaart u te weten dat u op betogers zou moeten gaan schieten (CGVS, p. 7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt u dat u dit op het nieuws heeft gehoord (CGVS, p. 7), wat maar een povere verklaring is voor deze anomalie. Van iemand die beweert opzettelijk te zijn overgeplaatst door zijn overste om op die manier zijn leven in gevaar te brengen, kan toch verwacht worden dat hij coherente verklaringen aflegt over de precieze toedracht in verband met zijn volgende post. Dit is casu het niet geval.

Vervolgens spreekt u zich ook tegen over wanneer het laatste incident vlak voor uw vertrek uit Irak heeft plaatsgevonden, meer bepaald het moment waarop een vriend van N. S.S. (ene H. A.) u zou gezien hebben in Bagdad terwijl u daar aan het werk was in een restaurant – hieruit leidde u dan af dat N. S. u nog steeds aan het zoeken zou zijn en u nog zou vermoorden. Enerzijds verklaart u dat dit op een dag in juli 2015 was (CGVS, p. 15). Anderzijds verklaart u dat deze toevallige ontmoeting met H. A. zich twee maanden na de geboorte van uw zoon heeft afgespeeld (CGVS, p. 3, 9) – uw zoon is geboren op 17 juni 2015, wat maakt dat dit incident volgens u dus half augustus 2015 zou moeten zijn gebeurd. De situering die u geeft zijn dus niet compatibel, waardoor de geloofwaardigheid van dit incident in 2015 op losse schroeven komt te staan. Van iemand die omwille van deze ontmoeting besluit zijn land van herkomst te verlaten, kan op z'n minst verwacht worden dat hij zich niet tegensprekt over het tijdstip hiervan, zeker indien hij zich feiten van anderhalf jaar daarvoor wel nog concreet zou kunnen situeren (i.e. de arrestatiebevelen, de dagen van overplaatsingen en de dagen van het politiebezoek aan uw huis in december 2013-januari 2014). Dit is in casu niet het geval.

Ten slotte kan aan deze bedreigingen andermaal geen geloof gehecht worden daar blijkt dat u na uw vlucht uit uw politiedienst op weg naar Anbar blijkbaar eerst alles zomaar heeft laten vallen om uw huis in Mahmoudiya zo snel mogelijk te verlaten, maar dat u in Bagdad al Jadeeda wel meteen weer uw leven heeft opgenomen in alle openbaarheid. U werkte namelijk nog gedurende anderhalf jaar openlijk in een restaurant, volgens u zelfs een gekend restaurant (CGVS, p. 16). Dergelijk gedrag valt niet te rijmen met het gedrag van iemand die vreest voor zijn leven wegens de bedreigingen van zijn overste, over wie u reeds eerder had verklaard dat hij de chef was van de inlichtingendienst van uw fauj en dat hij connecties had bij de milities, nl. Kataib al Imam (CGVS, p. 6, 8, 11), precies diezelfde milities die controle hebben over Bagdad (cf. informatie ter beschikking van het CGVS en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) en die de soennieten, volgens uw verklaringen, stiltejes aan het vermoorden zijn (CGVS, p. 8). Naast het feit dat dergelijk onlogisch gedrag afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met uw overste bij de politie, zijn uw verklaringen hieromtrent onderling weinig logisch. Waar u verklaart dat u gedurende anderhalf jaar in een gekend restaurant heeft gewerkt, verklaarde u eerder dat u bang was en u daarom niet naar openbare plaatsen ging (CGVS, p. 11). Dit staat echter haaks op het feit dat u gedurende anderhalf jaar in een gekend restaurant heeft gewerkt en iedereen u – zoals ook H.A. – kon zien (CGVS, p. 16).

Naast de door u aangehaalde bedreigingen vanwege uw overste en zijn vermeende kwaad opzet om uw leven in gevaar te brengen door u over te plaatsen naar gevaarlijke plaatsen, zoals el Bakriya en el Anbar, haalt u ook uw vrees aan in verband met uw onwettige afwezigheid bij de Iraakse Federale Politie (CGVS, p. 4).

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille hiervan voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden (CGVS, p. 10-11), dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een

disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Uit de door u neergelegde documenten (u legde namelijk het onderzoek dossier wegens uw onwettige afwezigheid neer, document 12) blijkt dat u effectief werd beschouwd als deserteur, dat u in het kader van deze wettelijke procedures werd gezocht en dat u reeds uit uw functie als politieagent werd ontheven. Met andere woorden weerspiegelen de door u neergelegde documenten de informatie ter beschikking van het CGVS: u bent namelijk ontslagen bij de politie, wat, zoals hierboven gezegd, geen disproportionele straf is. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

*Aangaande de vrees voor vervolging omwille van uw loutere profiel als politieagent, dient vooreerst opgemerkt dat UNHCR in zijn "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012 stelt dat: "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, **depending on the circumstances of their claim**, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion." Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto diende aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt weliswaar dat leden van veiligheidsdiensten in Irak een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, doch dient opgemerkt te worden dat u dat niet aantoot en dat uit de beschikbare informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat u, louter ingevolge het gegeven dat u politieagent bent geweest, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Het kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie teneinde aan te tonen dat u op heden en bij een terugkeer naar Irak zou dreigen te worden geïsoleerd ingevolge uw (voormalige) werkzaamheden als politieagent. Dit risico dient u in concreto aan te tonen. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als agent verbonden incidenten aangehaald (uw individueel asielrelaas met uw overste N. S. werd namelijk ongeloofwaardig bevonden, zie boven). Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in de jaren voor uw komst naar België geïsoleerd of vervolgd werd louter omwille van uw werkzaamheden als politieagent. Dat u bij een terugkeer naar Irak plots wel zou geïsoleerd worden omwille van uw werk als politieagent is dan ook niet aannemelijk.

Hierbij aansluitend, wat betreft uw vrees om in uw hoedanigheid als politieagent te worden overgeplaatst naar posten als het controlepunt in el Bakirya en al Anbar – u vindt het daar te gevaarlijk en u vreest in deze context voor uw fysieke integriteit (CGVS, p. 7) – dient bijkomend opgemerkt te worden dat dergelijke opdrachten binnen uw job als politieagent van u kunnen gevraagd worden. Volgens de informatie ter beschikking van het CGVS werden in die periode bovendien vaker extra troepen ingezet ter versterking van de lokale krachten in Anbar. Dergelijke opdrachten brengen inherent bepaalde risico's met zich mee. Indien u van oordeel bent dat u dergelijke risico's die gepaard gaan met uw job niet (langer) wil lopen of dat dit onrechtvaardig is zoals u het zegt, staat het u vrij ontslag te nemen. Uw functie als politieagent betreft immers een vrije professionele keuze. Het feit dat u tewerkgesteld was/bent als politieagent kan op zich niet worden aanzien als een dermate essentieel element van uw identiteit dat het voor u onmogelijk zou zijn om bij terugkeer naar Irak ander werk te zoeken teneinde in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. Het staat u vrij om op elk moment ontslag te nemen bij de Iraakse politie. Zoals hierboven reeds gesteld, blijkt bovendien zelfs dat u reeds uit uw functie als politieagent werd ontheven (zie boven), waardoor uw aangehaalde vrees voor uw fysieke integriteit wegens de potentieel gevaarlijke opdrachten in uw hoofde geen pertinent en actueel probleem meer vormt.

Uiteindelijk verwijst u ook naar uw soennitische strekking ter staving van uw vrees voor vervolging in Irak (CGVS, p. 8-9). Hoewel erkend wordt dat de situatie in Bagdad nog steeds complex, ernstig en problematisch is, is deze niet van dien aard dat het loutere gegeven dat een asielzoeker een soenniet is uit Bagdad aanleiding geeft tot het bestaan in diens hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin. Er dient steeds sprake te zijn van een gepersonaliseerd, actueel, objectief risico in hoofde van de asielzoeker. U bent er dan ook toe gehouden om een persoonlijke, gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Dit is in casu niet het geval. Immers, de door u aangehaalde problemen bij de politie wegens uw soennitische strekking werden reeds ongeloofwaardig bevonden (zie

supra). Daarnaast verklaart u zelf dat u, naast dit ongeloofwaardig probleem bij de politie, nooit eerder problemen heeft gekend wegens uw geloofsstrekking (CGVS, p. 9).

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende identiteitsdocumenten neer: uw originele huwelijksakte, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een kopie van de rantsoenkaart van uw vader, een kopie van de identiteitskaart van uw vrouw, en een kopie van de geboorteaktes van uw twee kinderen. Deze documenten hebben echter enkel betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw familieleden, waardoor deze niets aan deze beslissing veranderen. De kopie van uw middelbaar diploma heeft enkel betrekking op uw schoolloopbaan en verandert dus ook niets aan bovenstaande beslissing. Ten slotte legt u de volgende documenten neer in verband met uw loopbaan bij de Iraakse politie: een kopie van uw aanwervingsbevel, een kopie van het bewijs van vervolgediging van training, foto's van uzelf, uw originele badge van de Federale Politie, een kopie van een bewijs van premies, een kopie van het dossier van de onderzoeksraad tegen u, een kopie van een document in verband met een opleiding in Numaniya, en een extract uit het Iraaks strafwetboek. Deze documenten werden hierboven reeds besproken (zie supra).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel

risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de

aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in

Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij maakte op 24 mei 2018 een aanvullende nota over aan de Raad. Hoewel verzoeker ter zitting aangeeft dat hij dit stuk niet heeft ontvangen, blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat het op 25 mei 2018 door de Raad aangetekend werd toegezonden op het adres waarop hij woonplaats had gekozen. Derhalve staat niets eraan in de weg dat de aanvullende nota en de daarin vervatte COI Focus in de debatten wordt betrokken.

3. Gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Het enig middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, luidt als volgt:

“Verweerder hecht geen geloof aan de verklaringen van verzoeker, noch aan diens vrees om in zijn hoedanigheid van Soennitische politieagent vervolgd te worden, daarbij verwijzend naar meerdere incoherenties en tegenstrijdigheden in het verhaal van verzoeker.

Middels huidig verzoekschrift wenst verzoeker een aantal argumenten en vermeende tegenstrijdigheden te weerleggen, die verweerder in de bestreden beslissing aangeeft.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoeker tijdens het gehoor door het C.G.V.S. zeer zenuwachtig en emotioneel was, niet in het minst omdat hij zijn echtgenote en 2 jonge kinderen (de jongste geboren vlak voor zijn vlucht uit Irak) al méér dan een jaar niet meer had gezien.

Op een gegeven ogenblik diende de medewerker van het C.G.V.S. het gesprek ook even te onderbreken, omdat verzoeker zich bevangen voelde door zijn emoties.

Met name de eerste helft van het verhoor verliep om die reden zeer moeizaam - cfr. o.a. het voorval bij het nagaan van het Facebook-profiel van verzoeker - waardoor verzoeker ook niet goed uit zijn woorden kwam.

Na de pauze verliep alles veel vlotter.

*

Daarnaast was er een probleem met de tolk.

Hoewel vrij goed verstaanbaar heeft deze blijkbaar nagelaten een aantal elementen uit het verhaal van verzoeker correct te vertalen, dan wel bepaalde gegevens (namen) niet heeft doorgegeven aan de medewerker van het C.G.V.S.

Het belangrijkste voorbeeld daarvan is de naam van het restaurant in Bagdad, waar verzoeker van januari 2014 tot juli 2015 werkzaam was (genoemd Faleh Abu Al-Amba).

Hoewel dit een belangrijk element is in het relaas van verzoeker, o.a. om aan te tonen dat het betreffende restaurant in het oostelijke deel van Bagdad ligt, vermeldt de aangevochten beslissing hier niets over.

Een ander voorbeeld daarvan is de informatie inzake het regime waaronder verzoeker werkzaam was, zijnde 14 dagen werken en 7 dagen verlof.

Hoewel de informatie daaromtrent toch relevant is in het kader van de vlucht van verzoeker - nu op een bepaald moment ook de vraag gesteld werd waarom deze niet op een eerder moment van zijn werk

weggevlucht was - heeft de tolk ook daarover blijkbaar niets vermeld aan de medewerker van het C.G.V.S., en komt dit niet aan bod in de beslissing van 08/02/2017.

Overigens heeft verzoeker ook het verhaal van zijn vlucht, bij de gevangenis van Abu Graibh, uitvoerig toegelicht, hoe hij van zijn uniform is af geraakt, hoe en waar hij de taxi genomen heeft, enz.

Ook uit de door verweerder opgeworpen tegenstrijdigheden blijkt dat één en ander eenzijdig geïnterpreteerd (verdraaid) is geweest door de aanwezige tolk, hetzij door de betreffende medewerker, zoals uit het hiernavolgende blijkt.

*

[...]"

Verder in zijn verzoekschrift tracht verzoeker de vaststellingen in de motieven van de bestreden beslissing stuk voor stuk te weerleggen, om te besluiten tot het volgende:

"Besluitend kan gesteld worden dat het verhaal van verzoeker, en het gevaar voor vervolging waaraan hij in zijn geboorteland werd blootgesteld, door verweerder geminimaliseerd wordt in de beslissing van 08/02/2017.

Gelet op het voorgaande, en in tegenstelling tot hetgeen verweerder in de aangevochten beslissing stelt, is er weldegelijk sprake van "een gepersonaliseerd, actueel, objectief risico" in hoofde van verzoeker, zowel in zijn hoedanigheid van politieagent als in deze van gewone burger.

Een aantal verklaringen die verzoeker aflegde werd helaas verkeerd geïnterpreteerd, niet in het minst omwille van het niet of verkeerd vertalen van een aantal cruciale elementen door de tolk, tijdens het gehoor door het C.G.V.S. op 03/10/2016.

De ernst van de situatie waarin verzoeker zich - als voormalig werknemer bij de federale militaire politie - bevond, wordt duidelijk onderschat.

Niets wijst erop dat die situatie inmiddels verbeterd zou zijn en dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land geen risico meer zou lopen om opgepakt, vervolgd en bestraft te worden.

Het argument dat die bestraffing voor politieagenten "niet buitenproportioneel zou zijn, snijdt geen hout en is allesbehalve een voldoende geruststelling dat verzoeker geen ernstige represailles kan verwachten, hetzij van zijn voormalige oversten, hetzij van de Irakese overheid.

Verzoeker vraagt dan ook dat hem alsnog de status van vluchteling toegekend zou worden, in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en het Verdrag van Genève dd. 28/07/1951.

In het geval er nog enige twijfel zou rijzen omtrent de asielaanvraag van verzoeker, omtrent eventuele onduidelijkheden, incoherenties of tegenstrijdigheden in zijn verhaal, vraagt hij om ter zitting gehoord te worden in de Nederlandse taal, zij het met bijstand van een tolk."

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, betoogt hij wat volgt:

"Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, behoudt verzoeker zich het recht voor om te repliceren op de aanvullende nota die wellicht nog door verweerder zal worden opgesteld.

In elk geval erkent verweerder dat er in Irak nog steeds een "binnenlands gewapend conflict is, al stelt hij ten onrechte dat er geen sprake zou zijn van "willekeurig of blind geweld".

Zo stelt verweerder dat "uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist..., doch dat de cijfergegevens over het aantal slachtoffers "moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen".

Uit deze objectieve elementen zou dan moeten blijken dat het geweld "willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager..".

Kan het cynischer?

Dagelijks worden we overspoeld door berichtgeving omtrent willekeurig en blind geweld in Bagdad, door IS in de vorm van terreuraanslagen, door Sjiiitische milities in de vorm van mishandelingen en verdwijningen van gewone burgers.

Daarbij mag niet uit het oog verloren worden dat verzoeker naast een voormalige politieagent ook Soenniet is.

In eerdere nota's in vergelijkbare dossiers erkende verweerder dit alles.

Verzoeker verwijst o.a. naar een nota en een toelichting van verweerder bij de veiligheidssituatie in Bagdad dd. 31/03/2016, op basis van een studie door CEDOCA, de documentatie- en researchdienst van het C.G.V.S.

Hierin staat o.a. uitdrukkelijk (cfr. stuk 3 - met eigen markeringen):

- "Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus... van 31 maart 2016 blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde.

- Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

- Anderzijds blijkt dat de Sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral Soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

- ... maar momenteel zijn de prominent aanwezige Sjiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities staan ook mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de Soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt.

- ISIS is nog altijd actief in Bagdad, door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad en de omliggende gebieden worden regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en bembommen.

- Naast de terreur door ISIS zijn er verschillende milities actief in de stad en in de provincie, deze maken jacht op vermeende ISIS-strijders, handhaven mee de orde, en bewaken de Sjiitische wijken. Bij hun activiteiten gaan zij hardhandig te werk, en er zijn talrijke berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. Dagelijks worden ook lijken gevonden,...

- Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van Sjiitische milities dan Sjiieten. Deze milities handelen in feitelijke straffeloosheid, en de overheid is niet willens of niet machtig om hen te beteugelen. Er zijn geen duidelijke geografische verschillen vast te stellen: het geweld treft heel Bagdad, en er is geen wijk die gespaard blijft van aanslagen; hetzelfde geldt voor de buitengebieden. Op basis van dit document alleen al kan verweerder toch niet met enige ernst ontkennen dat er sprake is van buitensporig, willekeurig en blind geweld in de regio van en rond Bagdad. Daarbij lopen Soennieten in Bagdad dus hoe dan ook een groter risico om slachtoffer te worden van Sjiitische milities, alsook van "criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen". Het voorbije jaar, sedert het rapport dd. 31/03/2016, is er nauwelijks iets veranderd in de regio. De situatie in Irak is momenteel nog steeds dermate ernstig is, dat het in feite onmogelijk is om een normaal en veilig leven op te bouwen, zonder vrees voor willekeurige arrestatie, vervolging, mishandeling, ontvoering en bestraffing. Ondergeschikt vraagt verzoeker dan ook om hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, conform art. 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 24 mei 2018 laat de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018.

3.2.2. Ter zitting legt verzoeker overeenkomstig dezelfde bepaling de volgende nieuwe elementen neer:

"4. Klacht moeder verzoeker dd. 11/11/2017, inzake ontvoering echtgenoot + vertaling

5. Verklaring dr. S.R. inzake posttraumatisch stresssyndroom verzoeker en voorschrift medicatie + vertaling

6. Verklaring directeur CARDA inzake psychologische begeleiding verzoeker sedert 21/08/2017 en informatiebrochure CARDA."

3.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

3.4.2. Beoordeling

3.4.2.1. Verzoeker verklaarde problemen te hebben gehad met zijn overste, S.S. die hem er uiteindelijk toe hebben gebracht zijn post te verlaten. Hij lichtte toe dat er blanco arrestatiebevelen voorhanden waren, die waren ondertekend en afgestempeld door de rechter en die pas nadien werden aangevuld, en dat hij had aangegeven hieraan niet te willen meewerken, met alle gevolgen vandien voor een soennitische politieagent als hijzelf.

De verwerende partij acht het relaas van verzoeker niet geloofwaardig en is verder van oordeel dat noch verzoekers vroegere functie als politiemann, noch het feit dat hij soenniet is, op zich kunnen volstaan om een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin te doen aannemen, omdat buiten zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hij geen blijk heeft gegeven van problemen wegens zijn werkzaamheden of zijn geloofsstrekking. Verzoeker betwist deze beoordeling niet, maar is van oordeel dat de verwerende partij zijn asielaas niet op zorgvuldige wijze heeft beoordeeld.

3.4.2.2. Verzoeker stelt in de eerste plaats in het algemeen dat hij zeer zenuwachtig en emotioneel was tijdens het gehoor, zodat het even moest worden onderbroken omdat hij zich bevangen voelde door zijn emoties. Na de pauze verliep alles vlotter.

De Raad heeft begrip voor de stress en de emoties die een gehoor met zich mee kan brengen voor de elke asielzoeker die eraan wordt onderworpen. Echter, uit niets in het gehoorverslag blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om volwaardige deel te nemen aan het interview, in tegendeel: hij heeft duidelijke verklaringen afgelegd die bij wijlen zeer gedetailleerd waren. Waar verzoeker nog stelt dat hij het gehoor moest worden onderbroken omdat hij zich bevangen voelde door zijn emoties, moet erop worden gewezen dat dit niet blijkt uit het gehoorverslag. Wat wel blijkt is dat verzoekers raadsman tijdens het gehoor aankondigde dat verzoeker had gevraagd om het gesprek te onderbreken omdat hij medicatie moest nemen voor zijn maag en tegen zwellingen (gehoorverslag p 5).

3.4.2.3. Voorts tracht verzoeker een aantal ongerijmdheden te verklaren door problemen met de tolk. Die zou hebben nagelaten een aantal elementen uit het relaas correct te vertalen, en heeft bepaalde gegevens (namen) niet doorgegeven aan de protection officer (hierna: de PO), zo bijvoorbeeld de naam van het restaurant waar hij werkte, of de informatie betreffende zijn werkregime. Uit de opgeworpen tegenstrijdigheden blijkt dat één en ander eenzijdig geïnterpreteerd is geweest, of verdraaid, door de aanwezige tolk, dan wel door de PO.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij het begin van het gehoor had aangegeven de tolk goed te begrijpen en het te melden van zodra er probleem zouden zijn. Ook op het einde van het gehoor gaf verzoeker aan de tolk goed te hebben begrepen, waarbij hij nog stelde: *“dankuwel, je hebt je best gedaan”*. Van enig communicatieprobleem is dus alvast geen sprake. Verder poneert verzoeker dan wel dat de verklaringen die hij heeft afgelegd niet werden vertaald en niet in het gehoorverslag zijn opgenomen of werden verdraaid, maar hij toont dit op geen enkele wijze aan. In de mate dat verzoeker deze grief in concreto verbindt aan een motief dat door de Raad wordt weerhouden bij de beoordeling van het relaas, zal er hierna op worden ingegaan.

3.4.2.4. Verzoeker brengt een aantal stukken bij van ene dr. R.S., psycholoog en psychotherapeut. Het betreft een in het Arabisch handgeschreven medisch verslag op een voorgedrukt formulier, met een afgestempelde foto van verzoeker eraan bevestigd enerzijds, en een geneesmiddelenvoorschrift anderzijds, gedateerd in 2014. Verder brengt hij ook een stuk bij van Rode Kruis, CARDA-centrum, van 28 mei 2018. In dit stuk wordt verklaard dat verzoeker ambulante psychologische opvolging krijgt sedert 21 augustus 2017 en wordt toegelicht dat het centrum asielzoekers met psychisch lijden opvangt en hen gedurende een bepaalde tijd ambulante of residentiële begeleiding aanbiedt.

De Raad heeft begrip voor de mentale toestand van verzoeker die, zoals hij zelf ook stelt, sinds hij Irak heeft verlaten gescheiden is van zijn vrouw en kinderen. Dat er sprake is van een psychologische ontreddeering, waarvoor hij wordt begeleid in het CARDA-centrum, is uiterst betreuenswaardig. Echter, dit gegeven, noch de stukken uit 2014 die verzoeker bijbrengt, volstaan om de geschetste vrees aannemelijk te maken of om aan te tonen dat verzoeker omwille van zijn psychische toestand niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. In eerste instantie blijkt uit geen van de documenten wat de oorzaak zou kunnen zijn van verzoekers psychisch lijden. De documenten uit 2014 zijn attesten van een psycholoog/psychotherapeut waarin die stelt dat verzoeker PTSD heeft omwille van een niet nader omschreven trauma, dat hij depressieve klachten vertoont en onder behandeling is, dat hij medische zorgen nodig heeft en een permanente sociale omkadering. Het attest van Carda maakt melding van een psychisch lijden waarvoor de nodige ambulante omkadering wordt voorzien, zonder meer. Er blijkt niet uit onder welke omstandigheden hij een mogelijk trauma zou hebben opgelopen. Noch het attest van Carda, noch de stukken uit 2014 zijn dus van aard om de vermeende vervolgingsfeiten te doen aannemen.

Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld, is gebleken dat verzoeker wel degelijk op een normale wijze heeft kunnen deelnemen aan het gehoor, en dat hij bij wijlen zeer gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd. Uit de voorgelegde stukken blijkt geen enkele indicatie voor het feit dat verzoeker, omwille van zijn psychische toestand, niet in staat zou zijn gebleken om volwaardige verklaringen af te leggen omtrent de kernelementen van zijn asielrelaas.

Samengevat moet dan ook worden vastgesteld dat de stukken op zich niet van aard zijn om de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht te stellen.

3.4.2.5. Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing, is de Raad vooreerst van oordeel dat verzoekers verklaringen over wat precies van hem werd verwacht in het kader van de fraude die werd gepleegd, voor interpretatie vatbaar zijn zodat de motivering in de bestreden beslissing desbetreffend niet kan worden gevolgd. Daargelaten de vraag of van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich de namen zou herinneren van de betrokken arrestanten, kan wél in alle redelijkheid van hem worden verwacht dat hij de naam van de rechter zou kunnen geven die deze blanco bevelen al had ondertekend en afgestempeld. Immers, óf deze rechter zou zich mee schuldig hebben gemaakt aan het systeem van valsheid in geschriften óf zijn naam zou zijn misbruikt in het kader van het politiewerk. Dat verzoeker die dermate verontwaardigd zou zijn geweest door deze modus operandi dat hij er niet aan mee wenste te werken, zijn naam niet zou kunnen geven is dan ook niet aannemelijk.

Verzoeker stelt dan wel dat hem tijdens het gehoor in eerste instantie niet uitdrukkelijk werd gevraagd naar de naam van de rechter, of minstens dat hem niet werd gezegd dat dit een cruciaal element was of dat hem niet de kans werd geboden even na te denken, maar daarmee kan hij zijn onwetendheid niet vergoelijken: uit het gehoorverslag blijkt dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd *“welke rechter”*, en dat hij daarop antwoordde geen idee te hebben. De Raad ziet niet in hoe verzoeker, die dus wel degelijk uitdrukkelijk werd gevraagd naar de naam van de rechter, een ander antwoord zou kunnen hebben geformuleerd dan hetgene dat hij nu gaf, nu hij aangaf geen idee te hebben. Dat verzoeker thans, in zijn

verzoekschrift, wel een naam geeft, gaat dan ook niet op. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij informatie die betrekking heeft op de kern van het relaas, kan geven van zodra hem ernaar wordt gevraagd.

Verder verklaarde verzoeker dat hij werd bedreigd door S.S. omdat hij niet wilde meewerken hetgeen nog werd verergerd omdat hij soenniet was. Wat dit laatste betreft stelde de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat verzoeker zichzelf flagrant tegensprak over het moment waarop dit aan de oppervlakte kwam.

In het verzoekschrift wordt hierover gesteld dat dit berust op een verkeerde interpretatie van verzoekers verklaringen:

“Verzoeker heeft inderdaad duidelijk gesteld, zoals het citaat op het verslag van het verhoor op pag. 14 aangeeft: “Ik heb hem gezegd, ze zijn onschuldig. Waarom deden jullie dat? Hij begint vuile woorden te gebruiken tegen de Soennieten”.

Uiteraard bedoelde verzoeker dat N. S. vuile woorden tegen de opgepakte betogers begon te gebruiken, niet tegen hemzelf.

Wat dit element betreft blijft verzoeker bij zijn verhaal, zoals hij dit waarheidsgetrouw verteld heeft: pas na zijn weigering om de arrestatiebevelen verder in te vullen - van de overwegend Soennitische arrestanten - had N. S. begrepen dat verzoeker zelf ook Soenniet was.

Opnieuw gaat dit helemaal niet om een tegenstrijdigheid!

Verzoeker heeft de stellige indruk dat bij de diensten van verweerder eenzijdige interpretaties aan bepaalde feiten of verklaringen gegeven worden, om zo de ernst van de situatie van een asielaanvrager te ontkrachten of te minimaliseren.”

In zijn verweer bevestigt verzoeker in ieder geval dat hij had verklaard dat, na zijn weigering om mee te werken, het bij S.S. daagde dat verzoeker zelf ook soenniet was. Dat blijkt ook uit het gehoorverslag: *“Hoe wist N. S. dat u soenniet was? Toen ik geweigerd had o die rapporten te sturen, hij had mij gevraagd, hij zei aan mij, van welke stam ben je, ik zei van [...]. Hij heeft met zijn hoofde geknikt, bij het tweede probleem, hij had aan mij gezegd , je bent soenniet. En hij heeft vuile woorden gebruikt. Toen had hij mij bedreigd met de dood”* (gehoorverslag p 8).

Echter, hiermee geeft verzoeker geen verklaring voor het feit dat hij later tijdens het gehoor stelde : *“Toen die problemen van die arrestatiebevelen gebeurden, wist hij niet dat ik soenniet ben, hij wist dat niet.”*, in een poging om te verklaren waarom H.A. en zijn mannen hem in opdracht van S.S. pas anderhalf jaar na zijn desertie zouden zijn komen zoeken (gehoorverslag p 16). Dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over dit volgens hem essentiële element in zijn asielrelaas, met name dat hij niet alleen werd vervolgd omdat hij had geweigerd om mee te werken aan een frauduleus systeem maar ook omdat hij soenniet is, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Ten overvloede blijkt dat de COI Focus van 26 maart 2018 weliswaar melding maakt van het feit dat soennitische burgers – en, nog meer, soennitische ontheemde personen- een groter risico lopen om slachtoffer te worden van het geweld van sjiiitische milities, maar uit niets blijkt dat dit risico dermate structureel zou zijn dat verzoekers soennitische achtergrond op zich voldoende zou zijn om te besluiten dat hij in Bagdad een reëel risico loopt op persoonlijke vervolging door sjiiitische milities of de overheid.

Verzoeker wijt zijn overplaatsingen naar andere posten aan het conflict dat hij kreeg met S.S. die hem met opzet naar gevaarlijke plekken zou hebben gestuurd in de hoop dat hij daar zou omkomen. Echter, uit verzoekers eigen verklaringen bleek dat hij bij de controlepost, in el Bakriya, die een half uur na zijn aankomst werd aangevallen, in het gezelschap was van minstens 3 andere collega's, van wie er twee gedood werden en één gewond (gehoorverslag p 5). Het bemannen van deze controlepost was dus onmiskenbaar een taak van de politie. Verzoeker stelt dan wel in zijn verzoekschrift dat S.S. op de hoogte was van de uiterst gevaarlijke situatie in de controlepost, en hoopte dat verzoeker dan door een aanval om het leven zou komen, maar dit is niet meer dan een bewering, die er niet aan in de weg staat dat van een politiemann kan worden verwacht dat hij ook politietaken opneemt die meer dan gemiddeld een gevaar inhouden. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft verzoekers zending naar Anbar. Verzoeker schetste zelf dat hij één van de twintig politiemannen was die naar Anbar moesten gaan om daar ondersteuning te geven aan de Federale politie om de betoging aldaar te stoppen (gehoorverslag p 6). Ook uit het administratief dossier blijkt dat in die periode vaak extra mankracht werd ingezet ter versterking van de lokale krachten in Anbar. Los dus van de vraag of verzoekers verklaringen over zijn overplaatsingen al dan niet coherent waren, gaat het om opdrachten die hij

normaliter kon worden geacht te vervullen, als politieman, zoals dat ook reeds werd gesteld in de bestreden beslissing. Noch uit de overplaatsing naar de controlepost, noch uit de zending naar Anbar kan op enigerlei wijze worden afgeleid dat verzoeker persoonlijk werd bedreigd en vervolgd door S.S.

Zoals geschetst in de bestreden beslissing, verklaarde verzoeker te zijn gevlucht nog voor hij in Anbar zou zijn aangekomen. Daarna zou hij gedurende anderhalf jaar in een restaurant hebben gewerkt, waar hij vervolgens zou zijn opgemerkt door een vriend van S.S. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat dit niet te rijmen valt met het gedrag van iemand die vreest voor zijn leven wegens de bedreigingen van zijn overste.

Verzoeker stelt daar tegenover dat dit voor hem een berekend risico was, dat de woning van zijn tante in Al-Jadeeda het enige haalbare alternatief was en dat hij geen andere keuze had omdat hij geen financiële middelen had om een lange periode van onderduiken te overbruggen. Hij dacht ongestoord in de anonimiteit van een restaurant te kunnen werken, en dacht dat het risico om herkend te worden toch gering zou zijn, zeker nu het restaurant was gelegen op 30 km van zijn vorige werkplek, met daartussenin een miljoenenstad.

Verzoekers verklaringen zijn echter niet te rijmen met zijn verklaring tijdens het gehoor dat hij tussen zijn desertie in januari 2014 en het moment waarop hij in het restaurant werd opgemerkt door een vriend van S.S. niet naar openbare plaatsen ging, en zelfs niet naar klinieken, omdat hij bang was gezien te worden. Zelfs aangenomen dat verzoeker geen andere keuze had, na zijn desertie, om met zijn vrouw bij zijn tante in te trekken, in een andere wijk van Bagdad, dan nog valt niet in te zien hoe hij verklaart uit angst zelfs niet naar klinieken te gaan enerzijds, maar wel na zijn desertie begint te werken in een "zeer gekend" restaurant (gehoorverslag p 16) en erop vertrouwd dat hij niet zo snel zou herkend worden. Eén en ander klemt des te meer nu verzoeker ook nog verklaarde dat H.A. en zijn voormalige overste S.S. samenwerkten bij de militaire inlichtingendiensten en de milities en dat S.S. lid was van de militie Kataib Al Imam (gehoorverslag p 8, 11,16), milite die naar luid van de stukken van het administratief dossier actief is in Bagdad. In alle redelijkheid kan er dus van worden uitgegaan dat verzoeker zich terdege bewust was van de mogelijkheid dat hij zou worden opgespoord door de milities. De vaststelling blijft dus dat het feit dat hij begon te werken in een volgens hem zeer gekend restaurant in Al Jadeeda, Bagdad niet te verzoenen valt met zijn geschetste vervolgingsvrees en evenmin met zijn eigen verklaring dat hij ondergedoken leefde en zich niet op openbare plaatsen of naar klinieken begaf.

In de mate overigens dat verzoeker zich afvraagt waarom hij niet verder is bevraagd tijdens het gehoor over zijn vermeende onlogische gedrag, en erop wijst dat het frappant is dat hij de naam van het restaurant tijdens het gehoor heeft vermeld doch dat de tolk dit blijkbaar niet heeft doorgegeven aan de PO, toont hij vooreerst niet aan wat de relevantie is van de naam van het restaurant, nu hij zelf verklaard had dat het een zeer gekend restaurant was in Bagdad. Verder valt niet in te zien dat en om welke reden de PO tijdens het gehoor verder had moeten ingaan op zijn vermeend onlogische gedrag; verzoeker heeft thans in het verzoekschrift gebruik gemaakt van de mogelijkheid om zijn gedrag toe te lichten en de Raad heeft, zoals hiervoor blijkt, zijn argumenten in overweging genomen, doch zonder erdoor overtuigd te zijn.

Wat verzoekers vrees betreft voor een lange gevangenisstraf omwille van zijn desertie, heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing vastgesteld dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen en dat de doodstraf in zulke gevallen niet is voorzien, dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel, dat geen gevallen bekend zijn van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid en dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is.

Verzoeker betoogt dat dit in het algemeen klopt voor mensen die bij de gewone politie werkzaam zijn, maar niet voor mensen zoals hij, die bij de militaire politie werkte. Echter, uit de door verzoeker bijgebrachte badge blijkt dat hij werkte bij de Federal Police Command Force binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken (stuk 10 in map 9). In de COI Focus Irak, "*Politie-desertie: de Internal Security Forces Penal Code en de Rules of Criminal Procedure Code for the Internal Security Forces : relevante bepalingen en toepassing*" die door de verwerende partij werd gehanteerd, wordt gesteld dat met de

Internal Security Forces alle politiediensten worden bedoeld die onder de bevoegdheid vallen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan om aannemelijk te maken dat de informatie niet op hem van toepassing zou zijn.

De door verzoeker bijgebrachte stukken omtrent zijn ontslag bevestigen overigens deze informatie, met name dat de ongewettigde afwezigheid doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, zoals in verzoekers geval. Dat hij nog op enige andere manier zou worden bestraft, toont hij niet aan. Verzoeker stelt dat zijn ontslag niet uitsluit dat hij nog steeds represailles mag verwachten van zijn oversten, maar zoals hiervoor reeds is gebleken, is zijn asielrelaas niet geloofwaardig en heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat hij persoonlijk geveiseerd werd door de betrokkenen op een manier die zou kunnen worden beschouwd als een persoonlijke vrees voor vervolging.

Verzoeker legt ter zitting nog een klacht neer, neergelegd door zijn moeder en gedateerd op 11 november 2017, en waarin zij verklaart dat haar echtgenoot werd ontvoerd.

Desbetreffend moet in eerste instantie worden vastgesteld dat uit COI Focus *“Irak. Corruptie en documentenfraude”* van 8 maart 2016, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland. Aan deze klacht kan alleen al om deze reden geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Bovendien is het document opgesteld op grond van verklaringen, doch zonder dat er enig bewijs is van de waarachtigheid ervan. Tot slot blijkt geen enkel oorzakelijk verband tussen de door verzoeker geschetste vervolgingsvrees en de feiten die worden vermeld in de klacht. Daarbij komt nog dat verzoeker ter zitting werd bevraagd over de gevolgen van de klacht en de huidige stand van zaken van de situatie, waarop hij aangaf zich hierover niet te hebben geïnformeerd. Dit getuigt van een desinteresse die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de vermeende feiten. Dit nieuwe stuk is dus niet van aard om alsnog een vervolgingsvrees in hoofde van verzoeker te doen aannemen.

Het asielrelaas is niet geloofwaardig. In hoofde van verzoeker kan geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

3.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.5.2.1. Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing dat de actuele situatie in Bagdad niet toelaat om te spreken van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat er dagelijks berichtgeving is over willekeurig en blind geweld in Bagdad door IS in de vorm van terreuraanslagen en door de sjjiitische militieën in de vorm van mishandelingen en verdwijningen van gewone burgers. Dit wordt ook erkend door de verwerende partij. Bovendien is verzoeker naast een voormalig politieagent ook soenniet en lopen soennieten in Bagdad een groter risico om slachtoffer te worden van sjjiitische militieën, alsook van criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen.

3.5.2.2. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de *Iraqi Security Forces* (ISF), de sjjiitische militieën en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstrede gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen na het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on*

Returns to Iraq”, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.*

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”).

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus’ *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018 blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een *“ramadanoffensie”* met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er

zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet meer tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS kwam in 2017, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en werd steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door de verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012. Deze trend hield gedurende heel 2017 en ook in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("*IDP's*") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal *IDP's* in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal, het aanhalen van informatie in verband met de situatie op het vlak van mensenrechtenschendingen en de veiligheidssituatie brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers

in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Voorts blijkt hiervoor dat Irak wel degelijk een functionerende hoofdstad is.

De Raad komt, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker verwijst naar zijn bijzonder profiel als voormalig politieagent en soenniet in Bagdad. Dit gegeven alleen volstaat echter niet om aannemelijk te maken dat verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers als gevolg van willekeurig geweld, zoals hiervoor omschreven.

Er bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker, die verder geen andere elementen bijbrengt dan deze die zijn ongelooftwaardig bevonden asielrelaas constitueren, bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.6. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS